

Sygn. akt V CSK 259/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Z. K.
przy uczestnictwie A. B., M. B., I. B. i J. B.
o zniesienie współwłasności, dział spadku i podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt VI Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników kwotę 968
(dziewięćset sześćdziesiąt osiem) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawca uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzebą wykładni przepisów art. 336 i 172 k.c., budzących – jego zdaniem – poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie dotyczącym oceny samoistności posiadania jako przesłanki nabycia udziału we współwłasności nieruchomości przez zasiedzenie.

Tak umotywowany wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazane we wniosku przepisy były już wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego.

Z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że A. B. i B. B. dysponowali całą sporną nieruchomością i korzystali z niej tak jak wyłączni właściciele (w szczególności bez konsultacji i zgody wnioskodawcy wzniesli na niej dom oraz stodołę), czyli byli jej jedynymi posiadaczami samoistnymi. Skarżący domagając się wykładni przepisów art. 336 i 172 k.c. w istocie podważają te ustalenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 8 pkt 1 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461).

[aw]

db